

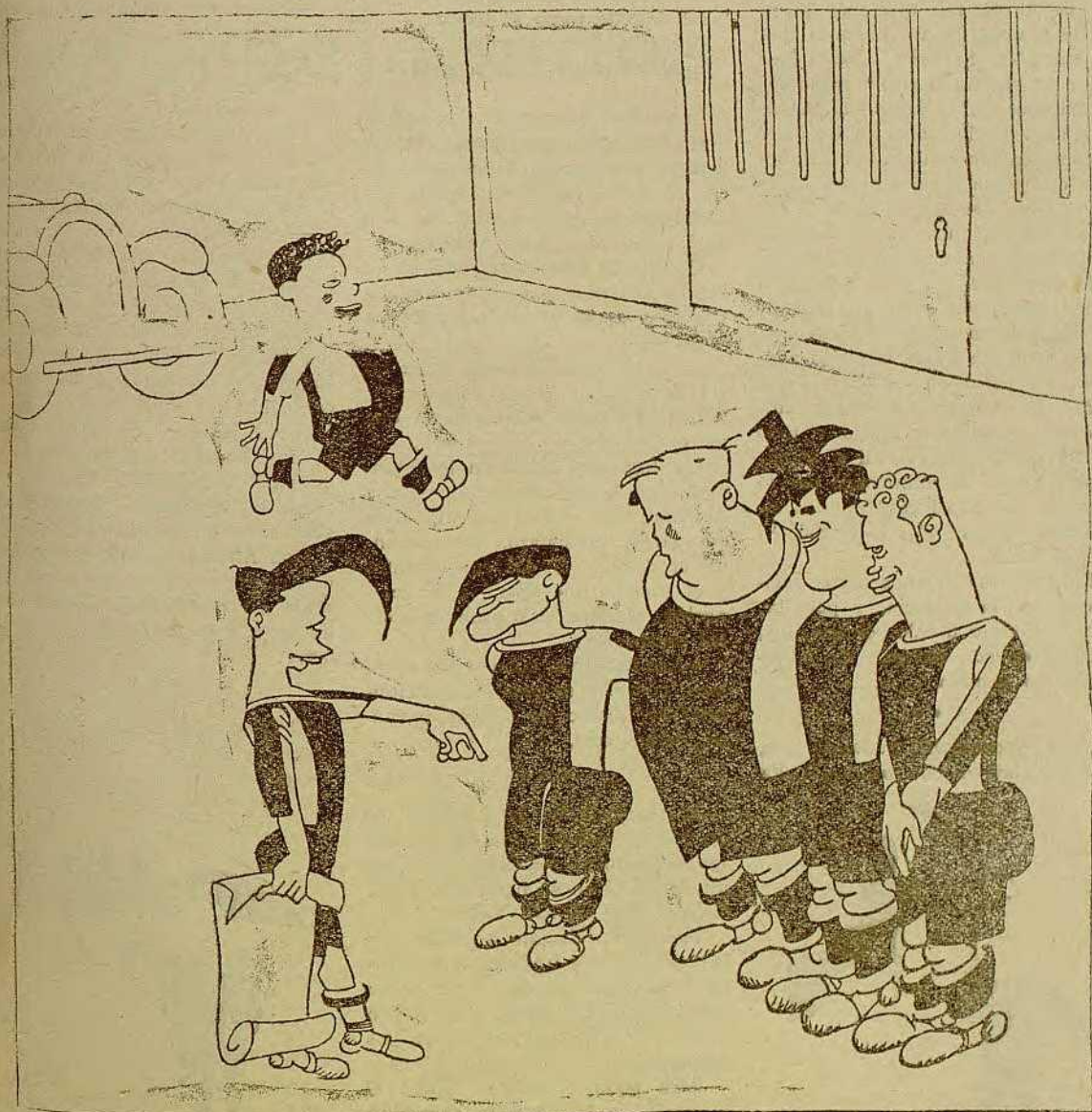
15 centims

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CONSELL DE CENT, 201

ANY VI — NUM. 252
BARCELONA, 30 D'AGOST DE 1927

APARTAT DE CORREUS 925
TELÈFON 3565 R

POCA FEINA I BEN PAGADA...

—I no us en doneu vergonya d'haver-vos engreixat d'aquesta manera?

—No, perquè ara ens cotitzarem a pes.

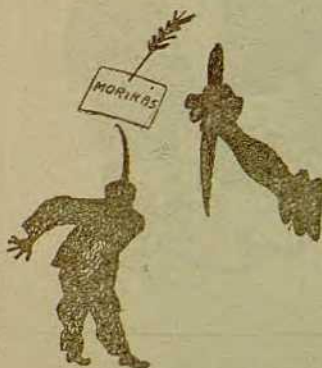
DRAMA FOLLETINÉSICO DE LA VIDA DE UN JUGADOR.. DE FUTBOL EN VARIAS JORNADAS—

—Cielos! — exclamó el marqués de la Llagosta con el rostro descompuesto por el terror, agitando convulsivamente las sábanas.

La sombra de un brazo armado de un puñal proyectábase en la pared de forma tal, que más parecía la trompa de un elefante que un miembro humano. Creyéndose presa de alguna horrible pesadilla, el marqués de la Llagosta pasóse repetidamente la mano por los ojos. A continuación sonó la enorme bocina que tenía pendiente del lecho por si se le aparecía el alma de algún ciclista; mas, no obteniendo ningún resultado, dióle un pellizco a la pera eléctrica y la habitación quedó iluminada como por encanto. La sombra había desaparecido, mas en un rincón de la pared aparecía un papel atravesado por un puñal. El marqués, con mano temblorosa, descolgólo, leyólo y todo su ser se estremeció cual si le hubieran tirado un mantecado por la regatera. El papel contenía los siguientes signos: «X. X-X. X-X-X. X-X-X-X-X.»

El marqués dió unos pasos vacilantes por la estancia, y por fin, como un vinez herido por un rayo, desplomóse con estrépito sin exhalar ni un gemido.

En el bochínche guatemalteño, a la luz vacilante de una bujía, los

centauros y los buscadores de burillas celebran la colecta de la chirimoya:

«Mi nena muere de amore ayá a lo lejo del charco. Ay, compare, que el mareo me impide tomá el barco! Guau! Chirimoya mía, vendré cuando haya tranvía!»

Las voces broncas de los cantadores mézclanse con el ruido de los zapatos claveteados al chocar contra el suelo. Los bailarines se estremecen voluptuosamente al son de las guitarras y los violines.

Cuando la zambra se halla en su apogeo, la puerta se abre con estrépito y en el umbral aparece un viejo tario.

—En este bochínche se halla un tal Scarone?.

Los centauros señalaron al que así se llamaba.

Un fogonazo brilló en la estancia, seguido de una detonación, y Scarone cayó con la corbata atravesada por un balazo. Aprovechando el estupor de los concurrentes y el silencio que siguió a la detonación, el viejo tario pronunció estas palabras:

—Los hombres, cuando son hombres, cumplen su palabra o sucumben!—y, dando un violento portazo, desapareció.

El marqués de la Llagosta no dormía ni clapaba, preocupado por las misteriosas palabras del papel que se halló en su habitación: «X. X-X. X-X-X. X-X-X-X-X.»

Tendrían relación aquéllas con la venganza de un suegro frustrado y las promesas engañosas de su amigo Scarone? Sería él el objeto donde descargarían su cólera los ofendidos?

Para pedir consejo y ayuda el marqués de la Llagosta encaminó sus pasos a la catedral del futbol,

como hacía siempre que se encontraba en trances tan apurados.

—Cuánto?—exclamó don Arcadio al verle.

—Son males morales los que esta vez me trae.

—Alguna vieja en despoblado?

—Culpas ajenas, de las que no soy responsable.

Don Arcadio lanzó un suspiro muy hondo y, con una facilidad de palabra que dejó sorprendidos a sus compañeros, exclamó:

—Veamos, veamos!

—Una mano armada de puñal ha clavado este papel en la pared de mi habitación.

Los directivos azul-grana, entre los cuales figuraban algunos egipólogos, devoraron con los ojos el contenido del papel.

—Si Scarone no vuelve, soy hombre muerto!—exclamó el marqués de la Llagosta.

La consternación pintóse en el semblante de todos.

Don Arcadio mesóse los cabellos con desesperación y con mano trémula arrancó la paja de una silla de boga y se la clavó en el sombrero.

El telegrama recibido de madrugada decía así:

«Scarone, herido balazo certero, muere pensando en vos.—Pendejo.»

El superintendente Sunyol sólo pudo pronunciar estas palabras: —Scarone muerto en riña, si la diña o no la diña!

...Y tragándose un pote de leche condensada con lata inclusive, dejó de existir a la temprana edad de 50 años.

EPILOGO

Han pasado muchos años. El marqués de la Llagosta tiene catorce hijos, todos socios del «Barcelona». Don Arcadio sigue siendo

presidente del «Barcelona». En San Feliu de Guíxols reina tranquilidad. Scarone no ha vuelto y se ha descubierto que todo fué una burda trama urdida por él para librarse de un compromiso.

El misterio del célebre papel hallado por el marqués de la Llagosta en su habitación sigue por descontrañar:

«X. X-X. X-X-X. X-X-X-X-X.»

De todas maneras són legión los que afirman que se trataba del equipo del «Barcelona» de 1928, previsto por «Correcuita».

Dova

Federacionades

UNA ASSEMBLEA DE
PER RIURE :: :: ::

Ni la seriositat amb què es vesteix en Rosich en presidir una reunió qualsevol, ni les agressives intervencions d'en Trabal, ni la importància solemnnial que a l'acte hi donava la presència d'en Sunyol, foren prou per treure el caire excessivament còmic que va tenir la darrera Assembla.

Que ens perdoni el senyor president de la F. C. F. A., però allò que ell va presidir no era una Assembla de clubs catalans, ni res que se li assemblés. Una paròdia d'allò que deuria ésser, que si bé fa indignar els que són part interessada, pels que guaitem els braus des de la barrera va resultar una cosa divertidíssima en extrem.

Ara que estan de moda les revistes, segurament que tindria èxit la representació a un teatre del Paral·lel d'una d'aquestes Assemblies: hi desfilen personatges que la seva sola presència és ja una garantia, i no parlem de quan obren la boca... En fi, que seria el «truc» de la temporada.

Juguin, si no: comencen per aparèixer senyors que van a votar per clubs que fa un grapat d'anys que són a l'altre barri. Aquests senyors, generalment, no saben de què va i els envia el «Barça». Després els del Comitè Provincial de Barcelona, que, llevat de comptades excepcions, ni saben on radica el club que representen. Aquests

són els muts de les Assemblies, i quan alguna vegada obren la boca, sempre hi ha algú que els assessor del que han de dir. I, finalment, els peixos grossos, plens de majestuositat, però decidits que la reunió acabi aviat i que els acords es prenguin per unanimitat per evitar perdre el temps. He de fer la salvetat que per la majoria dels federatius el discutir un assumpte és perdre el temps i fer la

contra al representant del «Barça». Intolerable per tots conceptes!

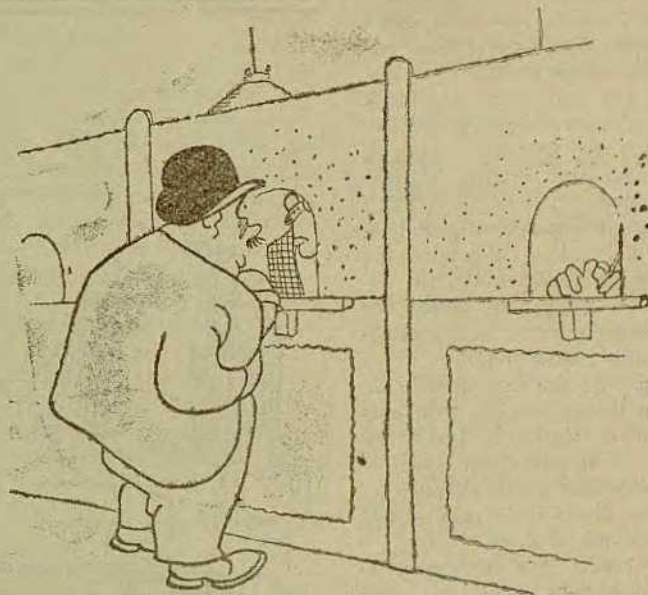
Per això, quan en Trabal va voler puntualitzar i aclarir certes nul·lositats, tots protestaven, però el cas és que el xerraire delegat per Lleida fou l'únic que, fent tasca fiscalitzadora, va posar de relleu que la Federació és una olla de cols.

També mereix un paràgraf a part el delegat del «Reus», que s'exclamava de com nomenen els representants dels Comitès Provincials.

—Fa un any—deia el reusenc—que tenim delegat del nostre Comitè i fins fa pocs dies no l'hem conegut. Ara hem de reunir-nos per nomenar el que ha de representar-nos al nou exercici, i calculin quina seria la meua sorpresa quan, en entrar a la Federació, em presenten el senyor Trias com a representant del Comitè Provincial de Tarragona! Com ha anat això?

L'autor, en Pons Cubilles, no sabia on posar-se. Pel que es veu, l'intentar fer la guitza a l'Escoda també té els seus inconvenients, mentre en Trias, víctima propiciatòria, es condolia del paper que li havien fet representar.

No cal dir què, com que tots són trumfos, la majoria, representada pels delegats muts i pels delegats dormilegues, i la única missió de

EN COMENÇAR LA TEMPORADA

—Quaranta duros per l'abonament a tribuna? Així diguin que els que s'abonen són vostès i no jo!

la qual és votar, va resultar triomfadora com de costum.

Allí, el que va a dir-hi quatre veritats i a esbrinar certs dèficits i determinades dietes, és un pertorbador i un cerca-raons.

Per tant, gent com en Trabal, el de Reus i algun altre, més val que no hi vagin a aquestes Assembles. Sempre s'evitaran disgustos...

IRÒNIC

PARLANT AMB EN QUADRINI

Quan se'm va ocórrer l'excel·lent idea, jo estava clapant. Somniava que jo era en Ruiz, tot un campió d'Europa, i que feia una excursió a Saragossa per demanar a la Mare de Déu del Pilar que tingués compassió de mi, i que em recomanés una farmàcia on venguessin àrnica a bon preu, que és una mena de cosa que va molt bé pels cops.

Tot va ésser despertar-me sobresaltat com obrir els ulls. I la primera cosa que se'm va ocórrer fou pensar amb en Quadrini. No sé ben bé del cert si hi vaig pensar mentre encara somniava, o bé quan ja estava despert. Més aviat la primera cosa. En aquest cas, vindria a ésser en Ruiz pensant amb en Quadrini. Fins fa l'efecte que això i allò de l'àrnica són dues coses que lliguen. Sí; segurament encara deuria ésser Ruiz.

Doncs, tan bon punt vaig estar despert, se'm va ocórrer fer un interview amb en Quadrini. He dit interview? Sí, això mateix. Parlar-hi una estona.

Aquestes pensades al mig de l'estiu fan molt efecte. Caram! En aquest cas jo representava un veritable heroi. No vaig poder per menys d'estrenyer-me la mà efusivament amb l'altra mà.

Com que no era pas qüestió de perdre un temps preciós, vaig emprendre'm el viatge a Itàlia. Al cap d'amunt de l'escullera els companys m'abraçaren emocionats.

—No es descuidi la camisa negra—va dir-me el degà.

Jo no estava per filigranes, i, sense pensar-m'hi gaire, em vaig tirar a mar. No vaig tocar de cap a baix perquè el mar té més fondària que totes les piscines conegudes. En aquell moment sortia

del port un vaixell italià. Mentre els companys, tot desconsolats, ploraven la meua desaparició, vaig enfil·lar-me al vehicle esmentat, fins que, en ésser a dotze metres i mig del port de Milà, vaig tornar-me a «paixxa-buçar» perquè la gent és pensés que venia nedant des de Barcelona.

La primera persona que vaig trobar fou una senyoreta.

—Signorina, signorina, ando perduto pil porto; boi cercando a n'en Quadrini, e si'l trobo me l'emporto.

—Buscare et pregunti a tutta persona; que qui li pregunta arriba a la Roma.

I, efectivament, preguntant, preguntant, vaig arribar a Roma. Reu, noi, que és bonic! El primer camisa-negra que vaig trobar em va indicar el domicili del challenge d'en Ruiz.

Vaig trucar la seva porta. El mateix em va obrir. Tots dos tinguérem una sorpresa.

—Tu?

—Tu?

—Jo!

—Jo!

Demanin! El temps apressava era qüestió d'enllestir.

—Amic Luigi—vaig dir-li.—Ja entens el català i per tant més talviaràs una estona de patir. Deixa que et parli amb la nostra llengua, que és la del País del Sidra.

—Sí, parla, parla—féu ell.

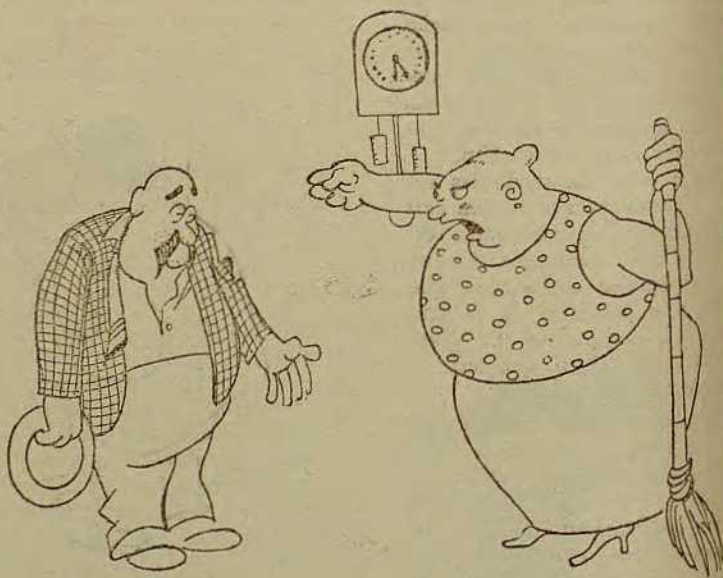
—Es veritat que ets challenge oficial d'en Ruiz?

—Sí, noi. Gràcies a Déu, arribaré a campió d'Europa.

—O no hi arribaràs.

—Sí, home, sí! No veus que vosaltres teniu quatre campions d'Europa perquè no els ha sortit cap contrincant amb cara i ulls? Mira. Primer guanyaré en Ruiz. Després m'entrenaré fort, i quan entri a la categoria d'en Ferran el repto, i ja tindrè un altre campionat.

—Sí, i després reptaràs l'Urdum, oi?

—Poca vergonya! Mal home! Les sis del dematí! D'on vénis si es pot saber a aquestes hores?

—Vinc del Ple de la Federació.

—Home, no; això ja són figures d'un altre paner.

—Ah! Pensava...

—Mal pensat. Tu ja saps que jo em deixo estudiar molt bé. Recorda't d'aquella vegada, al camp de l'«Europa», que en Gironès es va passar tot el combat estudiant-me.

—Però, penses arribar molt amunt?

—Aixecant el braç, no gaire, però amb un globus o un avió, sí.

Ens va semblar que, o bé no ens entenien, o ens estava prenent el pel. A baix a l'entrada, un cec cantava una cançó que no ens era desconeguda:

*Veneçia tiene un canali
la mare de original,
con il Ponti de Sospiri
que fa cap al cementiri,
on tres o quatre perdutti
malen el temps fent el tutti,
mentre couen macarronis
las signoras Assuncionis.*

Tot despistant, li vaig dir:

—Em sembla que a baix em crien.

No m'ha vist més. Jo tampoc a ell.

DIFUNT

Bcedors de xampany: proveu el **VIVERT**

No érem gaïres, però érem ben aïnguts. Tots érem sensibles i compassius com una portera de barri. Que guanyi el feble i que perdi el fort. Talment com si, en lloc d'ésser al *Nuevo Mundo*, fóssim al cinema. Tenim un cor que no ens el mereixem. I, és clar, succeeix que quan el fort, abusant de la seva fortalesa, les mesura de valent al feble, ens indignem i armem un avalot de mil dimonis. Si gossim, enarboraríem les cadires de boga i decantaríem el combat pel cantó que ens plagués. En mig d'aquest ambient tan propi d'un drama social o d'una baralla de comarques, un boxador s'handicapa que no se n'adona. Això li succeí a l'Aracel. En començar el combat

i demostrar un xic de superioritat ens alçarem tots com un sol home i protestarem airats. Nosaltres volíem de totes passades que guanyés en Rodríguez i ens xeringava que l'Aracel pretengués esguerrarnos el marro. Afortunadament a força d'avalotar aconseguíem que l'Aracel es posés nerviós i en Rodríguez ho aprofità per nivellar els

Maps blapques i
cutis formós si
gastau la famosa

Crema-Tina

darrers rounds. Els jutges, que tenen el cor de roca, declararen guanyador a l'Aracel. Es una indecència.

Reconeixem que l'Aracel va guanyar, però que els costava donar un *match* nul si tots ho volien així. Això de pagar i no tenir dret a exigir que guanyi el que tu vols restarà molts aficionats a les vetllades.

En Bartos, aquell boxador que un dia ens va fer quedar com uns draps bruts davant d'en Gironès, tingué un dia fel·líc i boxà a en Torelló amb una elegància, domini de *métier* i valentia que ens torna a engrescar com si no hagués passat res. En Torelló va fer un bon combat, aguantant i donant la cara en tot moment, però com que la superioritat d'en Bartos era d'aliment, el resultat fou una victòria per més d'un trilió de punts i el públic ovacionà llargament els dos boxadors en acabar-se el combat.

El base Amalio (*Amalio o la novel·la de un boxeador*) va rebre de valent amb en Dauff. El base és verd, però com que amb palla, temps i campions de Bouches-du-Rhône els boxadors maduren, encara se'n pot treure profit.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

CERVECERIA-RESTAURANT "LA PATRIA"

S'hi celebren els millors banquets: Esmeradíssim servei a la carta
Preus reduïdíssims ————— Salons independents

PLAÇA SEPÚLYEDA (xanfrà Muntaner)

Camiseria, Corbateria i Articles de punt

JAUME SANS

BOQUERIA, 32 :: TELÈFON 3757-A

ESPECIALITAT EN LES CAMISES A MIDA

FLATUS

Els nostres promotors havien fixat el 17 de setembre per a la celebració del combat Rayo-Cola. Amb l'aggravant que es posarien en joc els títols de campió d'Europa i de campió d'Espanya.

I ara s'estranyen que en Rayo faci el desentès i digui que per ara no està per brocs.

Santa innocència! I doncs, què es creien?

Un campió no pot posar el seu títol en joc cada dia, perquè costa molt d'adquirir-lo.

I el de campió d'Europa sols en Rayo ho sap el que li costa.

De moment no podem dir res de l'Alís, però com que s'està preparant una *tournee* per Amèrica, no ens estranyaria gens que l'Alís fos de la colla.

Perquè no diguin que exagerem, s'ha arribat a l'extrem que ni en Frank Hoche no sap on para en Ruiz.

I en Quadrini, mentrestant, s'entrena a Mallorca com un desesperat.

Malaguançada feina.

Perboromentol

Gran dentífric i desinfectant. — Higiene i blancor de les dents

Si l'Artero, quan tot li somreia, anava pel món amb cos de samarreta i les calces apedaçades, ara que l'han desqualificat per dos mesos i ha hagut de tornar dues centes pessetes, com anirà?

Ja ens l'imaginem nu, amb una fulla de parra entre les cames.

—Es a dir, que l'Artero està desqualificat?

—Sí, senyor.

—Així, el dia que boxi en Ros, l'Artero fumarà en pipa?

—Home!... Entre nosaltres...! No sé si m'entén... Es allò...

—Ah, ja! La qüestió són les formes...

—Just!

A SANS ACABEN D'ARRODONIR LA FESTA MAJOR GUANYANT L'«EUROPA» PER DOS A UN

El dia que en tornem a trobar algun que ens digui que la gent no està de futbol, li farem una cara nova i altres maniobres del cas. Al camp del «Sans» no s'hi cabia. Home! Es clar que això no és ben exacte, però vaja, dient que era ben ple, potser haurem trobat el qualificatiu adequat.

I que la gent de «Sans», per veure un «Sans-Europa» no els sap pas greu de pagar dues peles, encara que sigui al seu propi camp.

Va ésser un bon partit de festa major. Sort n'hi va haver, perquè del contrari, el senyor Comorera, que arbitrava, se l'hauria carregat de valent.

—Per un dia no li diguem res— deien els de l'«Europa».—Avui és festa major de Sans, i un dia com avui passa tot.

Amb el seu meticulós arbitratge va distreure la gent i fins va aavorir i tot els de casa.

El més bo de tot l'arbitratge seu, fou que quan s'acabava la primera part se li parà el rellotge, i féu durar aquesta tres minuts més del compte. Tres minuts no és cap hora. (Bé, ja l'hem dita ara. Portin aigua amb bolado que agafo sed.) Es clar, que per tres minuts ni val la pena de fer-ho constar, però és que ha donat la casualitat que en aquest curt espai de temps els de Sans aconseguiren els dos gols seus, obra l'un d'en Feliu i l'altre d'en Creixells.

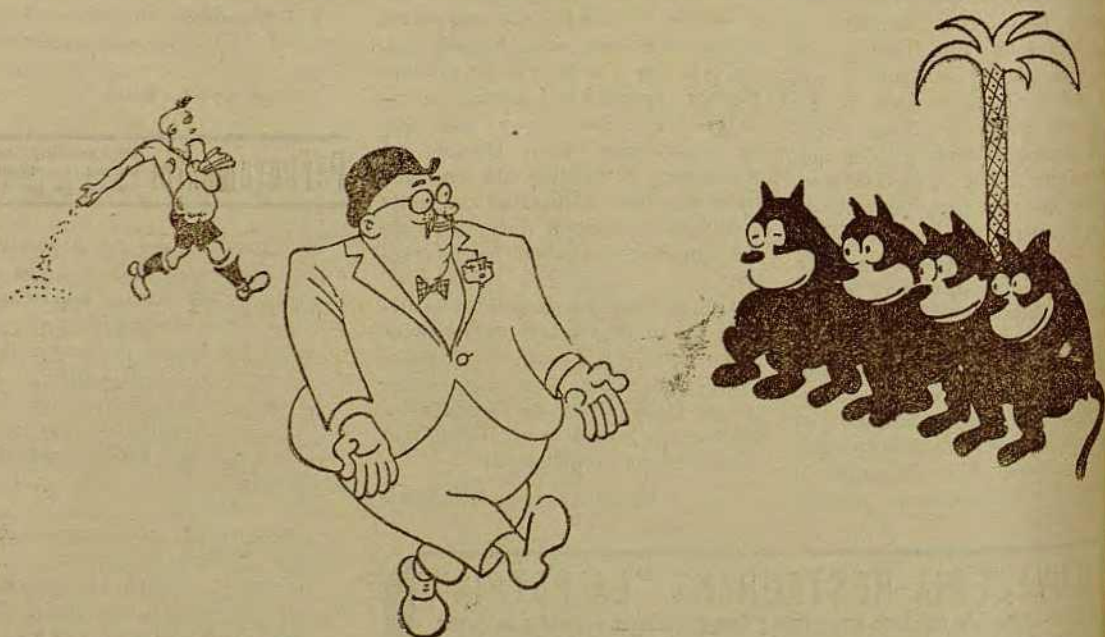
L'«Europa» tingué un grapat d'ocasions per marcar, però com que presentaren una davantera sense en Cros ni en Martínez, i passant d'en Bestit i en Casas, els altres donaren la sensació de passar el narro en qüestions de futbol, la cosa no passà d'un encaixonament per obra i gràcia del

malaguanyat Xifreu. (Malaguanyat que no jugui el tercer del «Forpienc».)

La primera part fou una palpable demostració del que pot una mitja de l'«Europa» formada per tres elements de *cuidado*. Però els primers trenta minuts de la segona serviren perquè ens féssim cas rec que tot seguit que en Pèl·lafluixà l'acelerador, els altres anaren de bòlit i sort que a última hora en Gàmitz va treure el guany repartint trompades a dojo, fer rotllo a tots els de «Sans».

En Bordoy ho xafà molt igualment que els seus defensors encara que en Figueres ho fes amb mica massa fort això de repartir màstecs a tort i a dret.

L'Andreu i la seva sargantana de deu cues, ens captivà. Entre l'esquena, el clatell, la panxa, la cara de seure, les cames, la casualitat i els pals, salvà un diluvi de pilotes, i les poques que no passaren

COMENÇA LA TEMPORADA

—I vostès què?

—Nosaltres bé, gràcies.

així, el trobaren ben col·locat i les treia totes.

Els dos defenses bé. Els mitjos també i de la davantera sobresortí en Feliu, que de jugar en sap un niu, però dóna la casualitat que el camp mai ho demostra. Diuenge ben bé va tocar almenys tres cops la pilota, que no deixa d'ésser un record. No obstant, va fer un gol. Res, que és un xicot que promet i que donarà segurament, molt que dir als aficionats i a la premsa.

En Gallart s'acredità com el millor davanter que té el «Sans», i els altres el secundaren amb fe.

Un altre dia, per presentar aquest equip, l'«Europa» no té cap necessitat que els de *La Noche* facin córrer que sortiria en Martínez i tot l'equip complet.

I als de Sans se'ls pot dir el mateix referent a en Perelló.

Ah! I la gent val la pena que amb la calor que fa no s'ho prengui amb tants ànims.

VADE-MECUM

NATACIÓ

PANXADES

—No saps la nova? A can «Barça» hi va un nedador alemany que fa U. U. U.

—Eh?

—Sí, fa un minut, un segon, una dècima.

—Ah!

En Borràs fa el bot.

Volia anar a Bilbao de totes passades al lloc d'en Galdós, i li van dir que encara era *malo*.

I per això s'ha declarat en vaga i ha promès no prendre part en curses fins que li hagi passat la indignació.

Sí, noi, sí, segueix fent sacrificis, que potser algun dia es fixin en tu!

La gentil senyoreta Muñoz porta un gorro americà, per l'estil de la Pérez.

I en els seus gestos i maneres, ens recorda la campiona belga.

Si en els temps pogués igualar-la, seria una imitació perfecta...

A la piscina de Sant Sebastià en Francesch volia batre els cent de

braça de pit, però com que no té els 25 metres reglamentaris, no va pornologar-se el temps obtingut.

Això va ésser motiu perquè els *papa del recordman* demostrés que el que vol és propaganda pel balneari, en posar inconvenients en què l'intent de record del seu fill es fes amb tots els ets i uts, a la piscina del «Barça».

No cal dir que el nedador dels temps d'en Tutankamen, senyor Bulbena, també va dir-hi la seva!

En Jiménez i en Brull es feien païr els *gastos* de desplaçament per assistir als entrenaments.

Pel que es veu, això de la putxa dels *amateurs* és més elàstic que una goma de mastegar...

Sembla que l'Ibáñez, disgustat perquè no ha pogut anar a Bilbao, vol donar-se de baixa de l'«At·lètic».

Malgrat sigui natural que un saltador faci el salt, creiem que l'amor al club i altres coses sentimentals s'imposaran al fin!

L'èxit del viatge a Bilbao va ésser d'en Muñoz, que va explicar els mil i un xistos, omplint de bon humor i optimisme els nedadors.

Segurament serà nomenat delegat a perpetuitat i *recordman* xistòfil.

No tots, que caram!, han de tenir el fel sobreèxit com alguns que ens callem!

ATLETISME

SPRINTADES

A la reunió dels vells federatius que els actuals convocaren per a nomenar la Junta del Col·legi, tampoc no hi faltava en Maluquer amb la seva famosa «Burra». Un li va preguntar quin dia pensava jubilar-la, i ell va dir que encara tenia esperances de portar-la a la propera Exposició de l'Automòbil usado, o, si no, al Museu del Prado.

En Marco, a la mateixa reunió, es queixava que a la Junta hi formessin part elements que estan a sou d'un club. I ell portava la butxaca plena de mostres de medalles que anava oferint perquè n'hi compressin!

Naturalment, un comerciant en

articles d'atletisme és més *amateur* que un empleat! En té cada una el noi!...

Un, a la mateixa reunió va dir:

—Si en Pons no accepta el càrrec de president, no cal oferir-lo a ningú, ja que no existeix home amb tantes qualitats com ell.

En sentir això, en Dalmau i en Bru es creuaren les mirades, es feren una consigna, llençaren per sota el nas una frase d'aquelles tan caragolades... i juraren maleir-lo, i vàrem sentir en Bru que a cau d'orella deia: «No en facis cas; això és que li deu voler oferir material pel «Barcelona», però no en treurà res, perquè tot me'l compren a mi.»

Aquella casa aviat semblarà un mercat.

Un altre Premi gros

SORTEIG 22 D'AGOST 1927

50.000 Pts.

al bitllet número 9897

amb les seves aproximacions anterior i posterior, ultra diverses del centenar, venut a la popular i afortunada

Administració 35
de na Maria Ylla

Rambla del Centre, 26
(enfrent Plaça Reial)

Demés ha donat en aquest sorteig eis premis següents: Núm. 29697 la segona sèrie i la tercera del número 31193.

En aquesta afortunada Administració fou pagat també en el sorteig 12 maig 1927 el SEGON PREMI de 1.500.000 pessetes i el PRIMER PREMI del sorteig de l'11 juny 1927 de 120.000 pessetes.

Tenim gran existència de bitllets per els sorteigs extraordinaris de l'11 d'octubre, Nadal i Ciutat Universitària (17 maig 1928).

CICLISME

LA VOLTA A CATALUNYA

Quan escrivim aquestes ratlles som a la matinada del diumenge. El nostre despertador senyala les cinc. Acabem d'arribar de Coll Blanc on hem anat a despedir els ciclers. La despedida ha estat emocionant en extrem. En Fina, amb un *pullover dernier cri*, ha recomanat a tots els companys que vigilessin de no embriutar-li els pantalons de muntar i les mitges de punt de canya dolça amb *frivolité* i escrofolles de coco. En Lezplazas ha fet memòria al botones del *Mundo* que no es descuidin de posar-li l'abecedari davant del cognom en firmar les cròniques. I en Torres s'ha abraçat amb un urbà demanant-li per favor que si per un d'aquells casos l'Ajuntament decidís fer-li un monument, que no es descuidessin de fer constar que ell és l'apòstol del ciclisme.

En Guardiola Cardellach, disposat a jugar un partit de golf amb en Fina, tornarà el diumenge, però el dimarts marxarà cap a Bilbao amb els nois de can «Barça».

Els corredors han sortit amb gran fúria. Nosaltres, en vista d'això, pronostiquem que l'arribada de la primera etapa serà en *pelotón* i que l'ordre serà el següent: Ville, Pons, Juan Juan, Munné, Cañardo, Fontan, Borràs, Pelletier, Lorente, Le Drogo, Cuvelier, Murcia, els dos Pancera, Guitelli i Mateu.

Tots aquests en un pilot i amb el mateix tempos. Però el primer serà en Ville. A veure si ho endevinem.

Bueno. Bona nit.

L'OCELL DE LA PLUJA

CURSA PRO VOLTA CATALUNYA A REUS

Viatget agradable i divertit per demés va resultar l'efectuat per aquest humil cronista del millor setmanari de l'Univers i per en Torres de Sans, o sigui l'ànima del ciclisme català.

A les set del matí del dia 20 còmodament installats en un carro amb bosses tirat per cinc mules, tres cabrits i quinze conills, emprèngueren la marxa atlètica en direcció a la Pàtria d'en Prim.

La nostra arribada, degut a una pana en la que va ésser precis el canvi d'un neumàtic i fer massatge a la mula de vares i als bigotis d'un cunill, ocasionà cert retard fent cap a la pista del «Reus» ço de les 23'30, hora oficial del Meridià de Collejou.

A la porta ja ens esperaven una nutrida representació de Sidralistes sota el comandament de l'actiu cronista «Coet de Pet» i d'una comissió de les pistes Esperança i Robespierre. Així que entrem, una bronca de mil dimonis i tres diables dedicada a l'*Speaker*, ens donà entendre que la cosa ja estava en marxa. El neòfit en aquest tre-

ball va deixar la paperina al mig de la *pelousse* i es dirigí a la taula dels Apòstols per tal de presentar la dimissió del càrrec. Però així que s'anuncià una altra prima i sense que un sol apòstol el clavés la visual, tornà a agalar l'embut i aquí no pasó na.

L'equip de més vàlua fou el constituït a base dels germans Ferré, aconseguint el primer lloc molt merescudament.

En Saura, Bachero i Treseras també feren una bona cursa, no així en Zenon, Fargas, Torres i Regnier, que demostraren estar baixos de forma.

En Sans des d'un principi donà la impressió que poca cosa faria, mes el seu comportament mereix l'aplauso unànim, tota vegada que trobant-se indisposat no deixà de presentar-se, sacrifici que és molt d'agrar.

L'organització, del tot perfecta, i un servidor més que satisfet de les atencions rebudes, en particular d'en «Coet de Pet», el qual de totes passades, em féu ofrena de dos melons de pit de guaita i mitja lliure de bolados per beure aigua en passar per les Costes de Garraf. — SENYOR VIRATGES

MATERIAL PER ARTISTES

Colors, Teles, Pinzells, Llapiços, Paletes, Cavallets i tota cosa referent a l'Art ho trobareu de qualitat immillorable i a preus reduïts a la casa

MIQUEL HORTA

Carrer de Avinyó, 7 :: Telèfon 1003 R.

Durant els mesos d'estiu i com a reclam TUBS DE COLOR A L'OLI A 0'40 PTES

DES DE VILANOVA

N'altés desfet pel «Manresa», en Callao i esbocinat pel «Tarragona», en Jaumet lesionat treballant a la «Diària», l'altre Mestre inutilitzat per la «U. E. Vilafranca»... Com que de Sabaters i Ulldemolins no en plouen cada dia, pel partit amb el «Sitges» s'imposa l'«Atura-penals», puix, al cap i a la fi, com els de la blanca Subur, les copes sempre les guanyen per allò de la màxima penalitat, l'exporter de l'infantil farà honor al seu renom.

Seguim la llista... En Rovireta té un genoll a la funerala, en Bertran I el dit gros del peu en revista, en Baiges ha de tenir la cama en su l'ugar descanso, l'Avinyó està masegat, en Callao II i en Bertranet sofreixen lesions de menor cuantia, en Jiménez no pot treballar i en Pons té carn esquixada (!). Ens en deixem algun? Si això continua, s'impe a que l'«Associació» es decideixi a construir un edifici amb clínica i sales de repòs.

El mal hermano fa córrer que en Sabater, per jugar contra el «Vilafranca», no sé quantes centes pessetes va cobrar. Home! Que potser ho diu lamentant-se per no haver-se les emportat ell? Per això no estigui. Sapiga que, per no disgustar-lo, som capaçs fins d'obrir una altra subscripció. Va quedar tan bé i li estem tan agraïts...

Sembla que la nerviositat s'ha apoderat d'alguns individus de la Junta Esportiva. Se'ls veu pel camp discutint i bracejant d'una manera desacomunada. Fent el tafaner i tot pas-

sant vàrem sentir que parlaven que no els respecten i la seva autoritat va per terra. Tindrà això alguna analogia amb allò que dèiem la setmana passada de l'amo i el porc?

Dues revelacions sobresurten actualment del segon equip. En Pons i en Victorino. Esperem veure actuar el tercer equip per tal de comprovar si hi ha nou planter.

MULEI KAN-KAN

VIVERT Vi natural escumós Aperitiu i digestiu

DES DE LLEIDA

Els del «Lleida» respiren satisfets. Aquell tràngol de la reforma del grup «B» se n'ha anat en orris i la derrota d'en Fantomas ha estat evident i sorollosa, que, en definitiva, és el que es tractava de demostrar.

Ja s'haurà convençut tothom que contra els Lolitas, quan aquests volen desplegar ses activitats, els Romanos no hi poden.

En Llovet ha rebut 1,022 telegrams de felicitació per l'èxit assolit, que són tants com socis té el «Lleida».

La platja de Calafell ha quedat catifada de blau, que és el color de la Glòria i dels telegrams.

Sabem que hi ha banquet en perspectiva. Sol·licitem un tiquet de lliure circulació.

Antoni Sabaté, Horaci Sabaté, Victorà Sabaté, tres concurrents a la passada Assemblea de la Federació, representant clubs «difunts» de la província.

Sols faltava això a Lleida, que fòsim pocs... i encara Sabatés.

Ai, Senyor... i com canvien els temps! Oi, Alfredo?

En Buira ha firmat pel «Lleida».

En Prenafeta, ja fa dies.

En Miquel ha trobat feina de l'ofici, que vol dir el mateix.

En Lletjós duu la ploma a la mà fa la mar de dies, etc., etc.

Ves qui ho havia de dir! Quan jugaven amb el «Joventut», els trobaven unes pepes, i ara resultarà que tots seran fenòmens.

Ja ho digué Campoamor:

*En este mundo traidor
nada es verdad ni mentira.
No facis cas de cap junta,
que patirás de manies.*

*Y dime con quien vas,
que demà m'afaitarás.*

En Cano ja ha guillat.

Alabat sigui Déu! Els maños hi entenen més que nosaltres. Dues mil pessetes, dalt o baix, és el que han afuixat els del «Real Zaragoza» per aquella llumanera amb el ble gastat.

Ja ho diuen els Romanos:

—Aquests Lolitas han nascut amb la flor al dallonses!

Al saber lo llaman suerte.

Eren les quatre de la matinada del dia 20 d'agost de l'any de gràcia de 1927. Via Laietana amunt marxaven dos homes d'aspecte trist i melangios, cap cot, esmaperduts entre el silenci majestuós de l'ampla via.

A la llum d'un encenedor sense segell, reconeguérem els dos estranys personatges. Eren en Trabal i en Penya.

ACADEMIA PRACTICA BOFILL

VIA LAIETANA, 57, pral. i FONTANELLA, 4, pral. i 1.º Director: D. MIQUEL BOFILL TRIAS

COMERÇ I IDIOMES

Professorat expert nacional i estranger : CLASSES per ambdós sexes en locals independents

En acabar aquest brillant discurs, el picament de mans fou eixordador. Fins alguns es trencaren els dits.

Per unanimitat, l'Assemblea acordà demanar als del quiosc de begudes del camp posés el retrat dels individus de Junta cessant a les ampolles de l'aigua.

I s'aixecà la sessió.

PEPET

DES DE SANT FELIU DE GUIXOLS

ES DIU...

...que l'Estrada, el davant-centre del «Ceida», que havia estat del «Bargan», passa a l'«Espanol». Així ho sembla per quan ja hi ha jugat dos partits contra el «Celta» de Vigo. Ho sentim pel «Ceida» per la pèrdua de tan bon element.

...que els motius que han portat a l'Estrada a acceptar les ofertes de l'«Espanol» no han estat altres que el pesombre de tenir de fer el servei. Nogaltres li aplaudim, si és que ho ha fet per això. Després de tot, l'hereu de la casa Estrada fa molt bé d'estalviar-se els dos anys de servei. No creiem hagués pogut fer com molts que es fan de quota.

Senyors, sidral, que és el comble.

...que el gran «Ceida» ha tingut una forta sotragada durant la Festa Major d'enguany. Els plens han estat a vessar... La taquilla feia llàstima. No és estrany, doncs, que s'hi hagin perdut cap a 2,000 pessetes.

...que en Nanci ja ha firmat la fitxa del «Ceida». Només que amb això ja es treuran el pes de sobre uns quants dels de bona fe, dels quals abunden tants per aquest món de Déu. Pel dir de molts, el simpàtic Nanci ja rondava per Granollers empaïtant les minyones amb aquell estil tan clàssic...

...que hi ha entre els entesos de la nostra Ceida, una guerra que ha tingut especial interès que l'Estrada se n'anés amb els de l'«Espanol». Segurament hauran cregut que el que els té de salvar és la nòmina exagerada d'aquest jugador. I precisament això serà el truc per plegar veles aviat i tornar-se'n a casa.

CICLES
MOTOS
ESPORTS

J. Benedit

BARÇONO, 270
TELÈFON 2-243
BARCELONA

Sombremos Gorres-Boines

Sempre el més nou
i a preus limitats

La Sombrereria de tots
4, Ronda Universitat, 4, tenda

...que el «Ceida» ha rebut un feix de felicitacions pels extraordinaris partits de Festa Major. Nosaltres, com els seus autors, creiem se les mereixen.

EL GERMÀ I L'ONCLE D'EN HAND

L'únic substitut del
Xampany és el **VIVERT**

DES DE REUS

QUATRE MOTS AMB EL NEN
FATTY

Com els vaig dir, he tingut el gust, l'honor i la paciència d'interviuar l'ex-bagulaire i actual Diluvià, referent el cas Minguet.

L'entrevista ha tingut lloc entre el trajecte de Reus-Bassa del Just-Cap-sanes i a cavall del famós «Citròen» del corresponal del Baül.

Deuríem trobar-nos a catorze pams sobre el nivell d'una sindria quan vaig dar començament al delicat treball.

—Home, amic Fatty, abusant de la teva benevolença, voldria que m' aclarisis quelcom del que està passant referent l'affaire Minguet.

—No hi tinc cap inconvenient, mes no s'atreveixi massa, car del contrari el meu estimat avi Corts s'agraviaria i aleshores adéu llaç i estampes per la Comunió.

—Però és cert que tu també intervingueres...

—La veritat, no m'hi vaig negar i tot el que sigui fer la guita al «Reus» sempre faig un.

—Ah, caram! És a dir, que tu també ets dels agraviats?

—Naturalment. Vaig proposar-me en una crònica publicada al Baül que al fi i al cap no tenia solta ni volta i el Pleno s'ho prengué tant a la tre-

menda, que fins em retiraren l'entrada i l'amistat. I d'aquí ve la meva campanya diluviana. (En aquest moment es rebentà un neumàtic, prengor un dels cavalls i en una falsa maniobra tots plegats ens trobem instal·lats dalt d'un garrofer.)

En Fatty ha perdut les vidrieres, la gorra i tres onces de pes i un servidor es troba fet un mullader degut a l'esglai i amb una orella guarnida de garrofins.

Passats pocs moments, no obstant es continua la feina.

—I tu trobes decorós el comportament de l'ex-davant-centre?

—Interiorment, comprenc que ha obrat en fals i més si es té en compte que defensa els colors dels que fins fa poc li deien gitano, fill d'Egipte, pepa, cul d'olla, etc. De totes maneres vostè comprendrà que tant l'avi Corts com jo devíem fer els impossibles per sortir-ne amb la nostra.

—I ara quins propòsits teniu en cartera?

—Li seré franc, però guardi reserva. Aquests darrers dies treballem per l'ingrés del Ma gran i després veurem si aconseguim les baixes d'en Mella i Rano.

Quan la cosa començava a fer goig, l'amo del «Citròen» ens avisa que baixa per la cuneta muntant un Fox-terrier l'incansable Corts. Tot seguit, doncs, dono l'entrevista per acabada, evitant així un dia de dol a can Lluiset i un disgust a la Penya Sidralista.

Queda ben aclarit després de tot el publicat referent al cas Minguet, que no solament són els forans qui desitgen ensorrar-nos, sinó que fins dintre casa tenim mals amics, que pel valor d'un mantecau d'en Pepet ens fan la traveta descarament.

Novament forma part de la Junta Seccional i amb càrrec al Comitè el distingit orador Mella.

De moment no hi faig grimègia, car segons r ferències, el jove vol reabilitar-se dels seus fracassos, ensenyament de ceba, papers mullats i ridículs obtinguts durant la seva darrera actuació.

Per de prompte, sols li demano dues coses. Que surtin les medalles del Campionat Provincial de l'any 87 i que no es faci pesat amb els seus discursos quilomètrics.

COET DE PET

Depuratiu WOKEYER

Purifica la sang
viciada. Evita
l'aura grana,
herpes, picors i
tota mena d'erupcions de la
pell.

Venda: SEGA LA
Centres d'Espe-
cifics i Farmàcia
J. FERRÉ PIR
Corts, núm. 560

DES DE MANRESA

Quan el «Flor de Lis» va començar a fer córrer que tenia ganes de fusionar-se, tot seguit se'n acudí una cosa. Proposar al «Manresa» que s'avingués a una fusió i que es quedés tots els jugadors pel seu tercer o quart.

Però vet aquí que quan més tranquils estàvem referent a aquesta fusió, convençuts que el «Flor», cas de voler-se fusionar amb algú, hauria de fer-ho amb si mateix o amb l'«Espanol», ens arriba la nova que es fa córrer una fusió amb l'«Atlético», de Sabadell.

Que consti que hem quedat parats i que la nostra cara ha agafat més color que aquella pissarra que el «Manresa» posa allà Sant Domènec els dies de partit. Oh! I mal combinats i tot com aquells.

Sembla mentida que en el món encara hi hagi gent de bona fe que cregui en la possibilitat de fusió de dos clubs que demoren en dues ciutats diferents. Ens ho hauríem cregut tot menys això. Si ens haguessin dit que en Surroca havia trobat la manera de no fer penal, o bé que en Lorén s'havia destapat, no hauríem quedat tan parats com ara. Pobres il·lusions!

Si això s'arribés a portar a cap, no creiem pas que els de Sabadell s'avinguessin a venir a viure a Manresa. En tot cas seria que els del «Flor» traslladarien el domicili a Sabadell.

I en aquest cas, si bé aconseguirien la seva màxima aspiració, o sigui jugar contra el «Manresa», no podrien amb el nom de «Flor de Lis».

I essent així, ja no val la pena d'encaparrar-s'hi.

NIN

DES DE SANT HILARI DE SACALM

Asseguts còmodament als sillons americans de la *Peluqueria para señoras* que el nostre excels secretari senyor Papitu de ca l'Amadeu té instal·lada al carer de Balma, cantonada a la plaça de l'Església, que per cert és del millor que s'ha vist i es veu (i consti que no cobro la propaganda), sentírem unes murmuracions d'una lletra que els organitzadors del *Llibre d'or del F. C. Barcelona* enviaren ja fa temps cap aquí dalt. Ens demanaven un retrat i l'història del club.

El club, certament d'història en té molta, i sembla que s'encarregarà de redactar la Memòria l'il·lustríssim senyor Angel Artola, que en aquests darrers temps, fent cròniques futbolístiques en un setmanari d'esport que surt a Barcelona s'ha acreditat d'excel·lent periodista i ressenyador.

No obstant, podria ésser fàcil que

Articles per a tots els esports
FOTOGRAFES I DISCOS
LA NACIONAL, Sta. Anna, 21

CARRER JAUME I, 11

Mutapex, 32 : Barcelona

Bilbao: Jardines, 9; Tel. 6202

== AVIS ==

El taller de Fotografía de

R. ARRAUT

Bonsuccés, 7

S'ha traslladat al pis principal
de la mateixa finca

En aquest taller no es ven material
fotogràfic ni es retrata, sols fem
treballs per aficionats

TRAJOS A PLACOS 5 PESSETES
SETMANALS
Sastrería SABOYA
Carme, 44, entresol, 2.ª (enfrent de l'Hospital)

Apreneu a jugar al bell joc dels
escacs (ajedrez) a l'Acadèmia

AVANT ESCACS
Aribau, 21, entl., 2.ª
(BAR ESQUERRA)

Demaneu preus i avantatges
De 7 a 10 nit

MEDALLES I COPES
per a concursos d'esports
E. SEGURA-PL. REIAL, 15

no ens el publicuessin complet, perquè l'esmentat articulista ha rebut l'ordre de parlar, entre mig dels partits de futbol, de les galledes del president, la barberia del secretari i els tortells del tresorer, i, francament, com que és molt natural que ell també vulgui anunciar el seu hotel, els del *Llibre d'or* s'escamaran i no hi voldran saber res.

I de retrat els en enviarem un d'una vegada que varem guanyar als de La Sella. Hi posarem aquest encara que no hi hagi tot l'equip complet, perquè a sota no costa guanyar de fer constar que aquell equip va guanyar per dos a zero a... etc. I com que en aquestes condicions potser no en trobaríem cap més...

PARAGUAY

DES DE SANT JUST DESVERN

Riiiiinnng...! Em desperto sobtat, miro el despertador i veig que són quarts de... Recristina! Tres quarts d'onze, i m'havia de trobar a les nou amb el senyor Sèculi, per a parlar del futur equip professional. Maleit sia el despertador! Després de fer-li tres carícies, com: reboteja contra la paret, rossegar-lo rabiosament i llençar-lo per la finestra, acorda per unanimitat personal, deixar-ho per un altre dia, i disposar-me a fer una altra feina.

Els minyons del segon equip se diverteixen que és un gust. Cada vespre, de nou a onze, van a un taller on treballen un estol de xamoses nenes, i allí no en volgueu més de variar. L'altre vespre, el pare d'una de les nenes cregué convenient, per allunyar-los, gastar-los una broma posada, i començà a tirar-los petards de pirotècnia, aconseguint fer-los fugir més de pressa que volant.

Però els jugadors, un cop refets de l'espant, proveïren de trons, de coets de pet—no parlo del corresponsal de Reus—i atacaren la casa del pobre home, semblant el bombardeig de Verdun, i alarmant el poble de mala manera. Res...! Són així ells.

Persistint la mania dels de la Directiva, de reforçar l'equip cada vegada amb cacautes diferents, anem recollint uns *scores* que no haixen de la mitja dotzena de frare i tot. Què hem fet, senyor M... els socis, perquè se'ns faci patir d'aquesta manera em fet, senyor. 1. Els socis, nena? Carregueu-nos més la quota, feu-nos posar al corrent d'ella... qualsevol altre sacrifici farem sense badar boca, però això sí; no reforceu mai més l'equip! Mai!

CAROL

XUTS

Vostès sabien que el «Martí» era el club de la pega, oi?

Doncs encara no ho saben tot. Darrerament, un gos va mossegar en Prats i ara es troben que han de fer jugar el porter del segon. Ja és pega, tanmateix.

A l'estiu no es pot jugar a futbol perquè la calor ho priva. Així ho diuen els tècnics, però a Manresa no s'ho creuen.

Almenys no s'explica com, creient-ho els de la Junta, obliguin el seu primer equip a jugar cinc partits en vuit dies justos.

Que ja són partits...

A Sabadell han decidit fer un monument a en «Vilamalo», per l'acabament tan feliç que ha tingut l'assumpte dels germans Tena.

Encara que hi ha qui assegura que qui hi té menys que veure és precisament l'esmentat «Vilamalo».

Tot jugador que pel mes de juny no sigui a les llistes de venda d'un club o a les de retenció, queda lliure, segons els reglaments.

A Sabadell no hi varen caure i amb l'assumpte d'en Sangüesa els ha passat això.

I ara, amb prou ganes de quedar-se'l, s'han de fer la guitzia.

La qüestió és badar sempre...

El «Manresa» feia gestions per tal que el «Barça» fos l'encarregat

de desfilat pel camp del Pujolat durant els dos dies de la festa major.

I els del «Barça» els contestaren que ells a l'estiu fan vacances.

Ei! Mentre la bossa dels clubs forans no arribi a determinades alçàries.

I en aquest cas la del «Manresa» es va quedar pel camí.

Des del moment que en Tena II torna a ésser amb els de Sabadell, a Múrcia es deuen haver quedat amb la canya sense peix.

I esperin-se. Que nosaltres veïem una disminució un xic notable a la molt llarguíssima llista d'adquisicions.

Que no estaria de més que l'afluïxessin una mica.

A Manresa llogaren l'«Español» per la festa major. A propòsit d'això, deia un cronista que pel «Manresa» l'organitzar aquests dos partits representava un esforç.

I nosaltres preguntem: Un esforç de què?

Perquè, si la memòria no ens falla, els altres dos partits que han fet a Manresa els dos equips esmentats durant aquesta temporada, deixaren un marge de 3,500 de benefici cada partit.

I consti que ningú no es va sacrificar per l'esport.

Estem frisosos de saber si en Vilarrodona firma o no pel «Barça». Estem tan escamats!

Afanyi's qui li toqui, per tal que nosaltres poguem fer-ne un «xut», que a l'estiu és una cosa que va molt escassa.

En Zamora va demanar tres mil peles per jugar un partit a Melilla, i als moros i altres no els va semblar prou posat en raó.

A més, demanava que el partit es fes en dissabte.

Tanmateix, podia demanar encara més coses.

I, sobretot, que els davanters contraris no xutessin a gol.

Que sempre és una bona manera de quedar bé.

A benefici de la Volta a Catalunya el dimecres passat es jugà un partit entre dues seleccions d'individus completament desconeguts.

Des de quinze dies abans de començar, al camp ja no s'hi cabia.

L'expectació fou tan unànime com ~~desconeguts~~.

El senyor «Gaziel» va publicar la setmana passada, al *Ciero*, un article parlant dels del «Colo-Colo» que va fer una sensació formidable.

Sobretot perquè un article com aquell, però més extens, ja l'havia publicat a Madrid en «Juan Deportista».

Ah! I al cap d'avall del del senyor «Gaziel» no hi mancava l'avis de «Prohibida la reproducció».

Ara resulta que el mig-centre que va en camí d'ésser «barcelonista» és l'Ocaña, del «Sevilla».

Sevillans i tot.

Això sí que passa de mida. Encara que alguns sevillans no passen ni a trets.

L'ESTISORA
SALMERÓN, 89

Gran oblit i elegància
Sempre les últimes novetats :: En casos urgents
trajes en 8 hores

CASA DE CONFIANÇA

COPEs I MEDALLES
per a concursos d'esport
i objectes per a regals

La Casa millor assortida i que ven a preus més limitats

GRIFÉ & ESCODA
FERNANDO, 36

CASA SIBECAS
EL MILLOR MATERIAL ESPORTIU
Aribau, 55 :: Telèfon 5031-A

Els elements del «Palace Sporting Club» són uns veritables atletes que no hi ha res que els espanti. Per mostra, els explicarem un cas.

Al departament de banys «Deliciosa», l'esmentada entitat hi té reservada una cambra on només poden vestir-s'hi els seus socis.

Doncs bé; generalment cada dia hi ha força individus. Però la setmana passada, que va fer tres o quatre dies de no massa calor, els nois del «Palace» acordaren quedar-se a caseta, i el departament restà completament buit.

Res, vaja: uns veritables atletes.

En Cabot, el federatiu, passa uns quants dies a la platja de Llafranch i és molt obsequiat pels del «Palafrugell F. C.».

Sempre és una influència.

En Sami també hi ha passat dies i feia bo de veure com els propietaris de canots i xup-xups es disputaven «l'honor» de poder-lo passejar. Ell reia per sota el nas i va tenir la barra de dir, després, que «eren uns pàgesos».

El «Flor de Lis», de Manresa, va fer una adquisició. Es tractava d'en Galobart, l'ex-davancer del «C. d'Esports», que ha tornat fa poc de França. Les condicions de l'esmentat tracte, eren de deu euros cada mes, amb la condició que havia de firmar fitxa d'amateur i no dir-ho a ningú.

El dia del debut, quan ja hom s'havia gastat tot un capital en programes, anunciant l'esmentada adquisició, surten els del «Manresa», convencen en Galobart i se l'emporten a jugar a Badalona.

I els del «Flor de Lis» amb la canya sense peix.

El «Barça» no pot inaugurar la

temporada perquè fa reformes al camp. Es tracta de la construcció d'una grada de ciment armat en el gol de dalt.

Ja cal que la reforcin bé, perquè, del contrari, s'exposen que un dia, amb els crits de la multitud, s'esveri i s'ensorri.

L'«Europa» es tira al carrer.

A més del camp d'herba, va a la construcció d'unes grades de ciment armat a la part lateral de les populars.

Que s'assegura que serà més gran que la del «Barça».

Tots els intents de compra de l'«Atlètic», de Sabadell, per part del «Flor de Lis», de Manresa, han fallat.

Els acompanyem amb el sentiment.

**BANQUETS
COBERTS
ABONAMENTS
CAP 2 0 2 CUA**

Són els més famosos Restaurants

Concertistes tarda i nit

DIPUTACIÓ, 202 :: Telèfon 2230 A
PASSATJE CREDIT, 517 :: Tel. 1999 A

A Manresa, per la festa major, fan una novillada al camp del Pujolet.

Potser és la primera vegada a la vida que es dona un cas semblant.

L'endemà i el dia següent, actuarà l'«Espanol» en el mateix camp.

Un malpensat dels molts que corren, ja lligava caps i feia suposicions estranyes.

Caratsus!

En Sagi, ara com ara, encara no ha firmat. Sabem el trasbals que aquesta nova ha de causar. Però nosaltres, abans de permetre que una notícia quedi desconeguda, preferim fer de tripas corason i engegar-la als quatre vents.

Igual que la de què en Parera, complint ordres severíssimes, s'entrena assíduament.

Amb la reforma del grup de Promoció el Comitè se'n va tot a l'aigua.

ORQUESTINA GATZZ-HAARA
Insuperable per a Festes Majors
Tapineria, 35, 1.

Perquè així com fins ara els constituents ho eren per elecció, ara en seran els representants dels campions de grup, per dret propi.

Els jugadors del «Barceloneta» s'ho acaben d'empassar. La Junta s'ha mostrat inflexible i no ha volgut concedir cap augment de sou.

I els jugadors, en rebre la contesta:

—Facin allò que més els covingui, però reflexionin que en lloc dels donaran tant com aquí.

...El desgany ha estat de pronòstic.

En Piera, en Walter i en Sagi fa quinze dies que rodinen i encara no s'han conformat.

En vista de les baixes que s'han registrat amb motiu de les fotografies pel carnet, degut que molts socis són refractaris a retratar-se, la temporada vinent no es mirarà prim i l'entrada al camp serà senzillíssim.

De moment, las huecas dactilogràfiques no s'exigiran a ningú.

Ja s'ha guanyat quelcom.

L'altre dia, tot fent el tafaner, vàrem guipar per sobre la part del camp del «Barça», i l'emoió ens féu trontollar.

En Piera ofereix un volum aproximat al que farien dos Sancho: en Walter camina espèrter i en Sastre li toquen els talons; en Sancho es conserva florent; en Sastre almenys ha guanyat deu quilos, i els altres tenen un aspecte de salut que enamora.

La temporada vinent no sabem com s'ho faran per jugar al camp del «Gràcia».

No hi cabran.

Calça's
RASPALL
Portaferrissa, 13
Barcelona

CICLES: ACCES-
SORIS: ESPORTS

A. SANROMÀ
BALMES, 62
TELÈFON 1445-A
Barcelona

A can «Barça», per acabar-nos de fer rodar el cap, han suspès el partit que havia de celebrar-se el dia 4, degut que les obres del gol de dalt encara no estaran llestes. Tenim esperança que s'inaugura- rà el dia 11.

Però si el gol de dalt no està llest, que no vagin de pressa.

Perquè sense el gol de dalt el «Barça» és a l'aigua.

D'una ressenya del partit «Il-luro»-«Sant Andreu», publicada en *El Dia Gráfico*:

«Indudablemente que el arbitraje del señor Arribas fué o quiso que fuese imparcial; pero todos debemos convenir en que el señor Arribas, presidente de la F. C. de Arbitros, hizo un pésimo arbitraje, primero en tolerar impasible el juego sucio, segundo en no hacer valer sus derechos de juez en las discusiones y manifestar poca vista en las jugadas y al agredir a un muchacho, al que le produjo una lesión en la cara.

«Nosotros no negamos que el árbitro fuese insultado, pero no es él quien debe tomarse la justicia por su mano.»

La justicia de l'Arribas va consistir en ataconar el president de l'«Iluro» perquè li havia tirat calderilla.

D'ençà d'aquesta feta, a l'Arribas li diuen l'arquebisbe, per la manera que té de confirmar.

A Anglaterra acaba d'implantar-se una moda que, segons hem llegit, ha tingut força acceptació i ha encantat els espectadors dels partits de futbol. Es tracta de numerar els jugadors de futbol i d'aquesta manera poder identificar-los ràpidament.

Restaurant SERRA LES PLANES PREUS MODERATS

Deliciós clima a 20 minuts de Barcelona. SALONETS particulars rodejats de frondosos pins. Gran menjador propi per a BANQUETS, capaç per a més de 200 coberts. MÚSICA. Gran TERRASSA. COBERTS des de 6 pessetes. CÀRTA. REFRESCOS i esmeradíssim tracte. TREN cada 20 minuts. Esplèndida carretera per a automòbils fins a la mateixa TERRASSA DEL RESTAURANT. TELÈFON NUMERO 6373-G

En Llorens ja pensa comprar-se un número ben gros, per si, amb la creixença de l'herba, passa desapercebut.

En Zamora i en Sami es com- pren els barrets a can Tanganelli: Jaume I, 3.

I a l'últim, per on es decideix en Perelló?

Tants fums, per tornar al «Sans» al capdavant?

Ben mirat, tot això és allò de «Roda el món i torna al Born».

FRICOT COMPLETA L'AFAITAT

Ha tornat a debutar en Feliu a la davantera del «Sans».

Els aficionats a les estadístiques declaren que aquest és el debut nú- mero 32,113.

A Sitges, durant la festa major, fins van organitzar un partit d'hoc- key.

Els, sempre tan elegantes!

L'equip que probablement pre- sentarà el «Barça» serà aquest du- rant la propera temporada:

Llorens; Mas, Walter; X., San-

cho, Carulla; Piera, Sami, Sastre, Arocha, Sagi.

Ara, això no vol pas dir que a mig campionat en Sami passi de porter i en Walter de davanter- centre.

Són tan originals en aquella ca- sa!

La Federació Catalana de Boxa ha desqualificat per tres mesos, en- tre altres, el boxador Americano. Però el xicot dimecres passat va boxar a Vilanova com si tal cosa.

Més val que no ens hi encapar- rem.

A Vilanova, dimecres passat, va- ren organitzar una vetllada de bo- xa entre boxadors de diferents pe- sos.

L'àrbitre, quan el públic s'ava- lotava, aixecava les mans i enco- lomava un discurs.

I el més graciós és que tothom quedava convençut.

Els de *La Noche*, parlant dels campionats de natació d'Espanya, tractaven amb lletres molt grosses de *señores* a l'Artigas, en Brull i en Parés.

Els xicots estan que no caben a la pell.

D'un articlel del plomífer valen- cià Alarcon a *La Noche*:

«En balde me devano los sesos. No hay motivo. No encuentro asunto. Este calor (38 grados a la sombra) nos tiene completamente amodorrados. No hay forma de pergeñar una modesta crónica.»

D'això se'n diu despistar, vatua l'ou!

—Quin és el defensa més malca- rat de tots els clubs?

—...!

—Doncs en Morral, del «Saba- dell».

Els *realistas*, ara fins perden fo- ra de casa.

GRAN SASTRERÍA DEL PADRÓ PLAÇA DEL PADRÓ, 16 - TELÈF. 3688 A.

CAMBRERS! La casa més important de Barcelona en articles per al vostre treball. — Noves existències de jaquetilles i armilles d'alpaca amb gènere fabricat exprès i exclusiu per aquesta casa. — Assegurem amb garantia un gran resultat.

DAVANTALS, GUERRERES I AMERI- CANES BLANQUES, BSMOKINGS, ETC.

Enviem els encàrrecs a tot Catalunya sense augmentar el preu, corrent del nostre compte les despeses d'expedició

Ara sí que ja no podrem fer cas ni d'allò de «el año que viene seremos campeones».

La darrera notícia és la següent: El camp del «Barcelona» no s'inaugurarà fins el dia 18.

Deu vulgui que aquell dia el gol de dalt estigui llest i no tinguem de rectificar altra vegada.

En Padron i l'Oramas no han volgut firmar encara...

I en La Riva vol fer venir en Zamora perquè els convenci.

Però en Ricardo no està per deixar els bolos i els ha dit que s'arreglin com puguin, i això sí, en bones formes!

La diada de Sant Bartomeu estaven reunits a Sant Sebastià, de Palafrugell, en Cabot, en Plantada i en Patxot.

Encara que l'ocell que ens ha portat la nova, afirma que no va sentir res del que parlaven, per l'acalorament amb què discutien i el misteri que havien donat a llur conciliàbul, o bé conspiraven o bé fabricaven alguna secretaria general...

Enguany en Salvà ja ha assistit a dues reunions i les paraules «americana blava», la «meva dignitat» i el «sacificar-me una volta més» no han sortit per enlloc.

Haurà canviat d'orientació el delegat manresà?

Ho celebrariem en profit de la sinceritat amb què deu parlar-se!

Sembla que al provincial hi han tres indeseables que saltaran dintre de poc.

En Sunyol sap els noms, el perquè i quan serà.

I ai! del que protesti...

La "loteria" de la sort

També en el context del dia...

mero 12, que en Miquel Valdés te a la Rambla de les Flors, 12, a la que ha correspost el QUART PREMI, de 15.000 pessetes, al billet núm. 20.259 amb les seves aproximacions. Té a la venda gran nombre de bitllets per a les rifes de l'11 d'octubre, Nadal i Ciutat Universitària, els quals premis són de 2 milions, 15 milions i 5 milions respectivament.

Alguns federatius s'havien cregut que en Trias, amb quatre ensabonades, seguiria carregant-se el mort federatiu, o sigui el càrrec de tesorero.

Però en Trias els ha dit que apa, buenas! i la seva vacant serà ocupada pel voluminós Vila.

L'Escoda, malgrat certes traveses, segueix essent l'insubstituïble delegat del Comitè de Tarragona.

I parlant d'ell, ve a to el dir que

el delegat de Girona, Vila, el de Lleida, Trabal, i l'Escoda han estat nomenats pels respectius Comitès.

La influència del «Barça» ha quedat limitada al Comitè de Barcelona... encara que tots són barcelonistes.

Ara resulta que l'Arocha jugarà el segon, si no hi ha contraindicacions.

Pel que es veu, el negoci del canari és dels més ruïnosa...

L'hora del correu

O. (Sans).—Si en lloc de cròniques ens envies xafarderies, podria disposar de nosaltres com de la portera de casa seva.

Llemamo.—L'hi comencem a guaitar: «Hurra Hurra Hurra, que passaran, em tingut partit de futbol que està de broma jove, ja se veien que pensaran, però creguin que nia per xo y per mol mes d'os feia mes de dos mesos no ni havia agut...» En arribar aquí, les orelles ens han començat a xiular, els ulls se'ns han enterbolit, la gola se'ns ha assecat... i el cove ens ho ha ambassat de les mans.

recer. Doncs no se'n rigut ni hi ha broma. Vostè és dels seus.

Bottom!—Dues xafarderies han engrescat. La que fa tres no ens veiem amb cor de publicar-la. Hi ha coses que publicar-les equival a suïcidarse.

Jepet:

Jepet,
m'has deixat fred.
D'on ho has tret?
Ai, tendre xavalet,
que has pres per un tro
el que era un senzill pet!

J. M. M. (Vilafranca).—S'agraeix.

Julietta C. — Senyoreta, timorosa. Des d'aquí sentim la bravada del teiquenyo. No s'hi cansi, que aquells «tracs» tots nosaltres l'hem fet. De cara hi ha qui se li coneix l'all d'vellut.

K. Amell.—Després de vostè, no hi ha la Bíblia en vers. A veure si enviarà quelcom més.

IMP. COSTA: ASALTO, 45. - BARCELONA

LA GRAN MODA
SASTRERIA CAMISERIA
RAMBLA DE LES FLORS 4
TRAJOS A MIDA PER A CABALLER.- PER A JOVENETS I NENS
TRAJOS I ABRICS CONFECCIONATS, EMPLEANT EL NOU SISTEMA
DE CONFECCIO TAL COM SI FOS A MIDA - PREUS LIMITATS.